

SØREN KRISTIANSEN TRIO

VERY EARLY...VERY LATE

Vi oversvømmes i den musikalske verden-i den klassiske,i poppen-ja også i jazzen med salgbare vidunderbørn (unge),der bare kan "det hele"lige fra starten.Fingrene er skruet rigtigt på,teknikken er i orden,og stemmerne kan ordnes,så de lyder af mere.Det er lige ved at være suspekt,hvis ens plade debut ligger på den "forkerte" side af 25.De store pladeproducenter satser på musikere,der ikke har anden livserfaring end netop den,de kunne tilegne sig på vej fra afgangsklassen til forhandlingsbordet hos den,der skal gøre dem til mediestjerner.

Den danske pianist Søren Kristiansen har valgt en anden vej.Han havde ikke travlt og han synes ikke han var "klar".Han ville have noget at fortælle.Hjertet skulle med og det var ikke nok at lade fingrene køre.Alligevel skulle Søren Kristiansen næsten trækkes i studiet for at indspille materiale til en CD i eget navn og først nu,i en alder af 38,træder han ud af sin egen skygge.

Søren Kristiansen stammer fra Ærøskøbing og satte sig til klaveret første gang som 8-årig.Han har spillet helprofessionelt siden han som 21-årig blev hentet til København af Jørgen Svare.Den beskedne pianist,som du, uden måske rigtigt at kende ham,har hørt i utallige sammenhænge har hovedsageligt spillet med de mest fremtrædende musikere I dansk mainstreamjazz.Her har han kunnet dyrke sin evne til basal,uafviselig swing,-Jesper Thilo,Finn Ziegler og mange andre med deres navne på plakater og pladeomslag.

Titlen på hans første CD i eget navn er hentet fra Bill Evans klassikeren "Very Early" med Kristiansens egen tilføjelse: "Very Late".Altså endelig,-så værsgo Søren Kristiansen Trio:"Very Early...Very Late".

Når man lægger øre til resultatet forstår man,at sådan spiller kun en musiker,som har været længe undervejs og som har filtreret forbilleder som Art Tatum,Oscar Peterson og Bill Evans og som har sit eget musikalske sprog som ballast.

Evnen til dybt swing og samspillet med bassisten Thomas Ovesen og trommeslageren Mikkel Find er krumtappen i det,der frem for alt kendetegner denne CD:Den rytmiske spænding og det organiske pulsslæg.Hør hvor let dansende "I Got Plenty Of Nothing"udvikler sig,hvor autoritativt denne trio spiller bebop I "La Verne Walk",hvor smukt balladen "I'm Through With Love"bredes ud og hvor heftigt et swing der opstår i "For Minors Only".Respekten for melodien,evnen til at lade alle fraser have mening og hænge sammen er endnu et fælles kendetegn for disse tre musikere.

Musikken på denne CD er ikke innovativ,når det gælder formen.Det er klassisk klavertriospil,som det har udfoldet sig i mainstreamjazzen i mere end et halvt århundrede.Det opsigtsvækkende er disse musikeres moden hed,overskud og deres evne til at belyse hver tone og hver frase,så de står klare for os.

Og så swinger det som ind i helvede!

(Peter H. Larsen,-Jazzredaktionen/DR)